

«Της φωνής σου ήκουσα περιπατούντος εν τω παραδείσω και εφοβήθην, ότι γυμνός ειμί και εκρύβην» (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=177779>]

Αφού πρόσφερε και στον άνδρα κι έφαγαν και οι δύο, ενώ περίμεναν με ανυπομονησία να γίνουν θεοί και να βλέπουν πιο οξυδερκώς, συνέβη μάλλον το αντίθετο. Διότι και το αξίωμα το οποίο νόμιζαν ότι κατείχαν απομακρύνθηκε γρήγορα απ' αυτούς και αφού είδαν τη γυμνότητά τους καταισχύνθηκαν. Κι ενώ αποπειρώντο ν' αποκρυβούν από το Θεό κρύβονταν στα φυλλώματα του δέντρου του παραδείσου και σκεπάζονταν με φύλλα συκιάς. Είναι φανερό πως στο δένδρο από το οποίο έφαγαν και γυμνώθηκαν, σ' αυτό και κρύβονται και καλύπτονται με τα φύλλα του, διότι δήλωσε καθαρά η Γραφή προηγουμένως τον τόπο του δέντρου, ότι δηλαδή βλάστησε στο μέσο του παραδείσου και μετά από την παράβαση πάλι το είπε. Διότι κρύφτηκαν στα φυλλώματα εκείνου του δέντρου του παραδείσου, δηλαδή σ' εκείνο από το οποίο έφαγαν και γυμνώθηκαν. Καταφεύγουν εκεί και καλύπτονται με φύλλα αναμένοντας τάχα κάποια βοήθεια απ' αυτό.

Κι εκείνοι που με τόλμη και απερισκεψία λένε ότι η γυναίκα ήταν το δέντρο είναι μάλλον πιο αναίσθητοι από τα δέντρα και γίνονται καταγέλαστοι, επειδή δεν ξέρουν τι λένε, διότι δεν ακολουθούν τη θεία Γραφή αλλά, επειδή αιχμαλωτίζονται από το θέλημά τους, αναμιγνύουν αυτά που δεν αρμόζουν. Διότι εφόσον η γυναίκα ελήφθη από την πλευρά του Αδάμ και το δέντρο βλάστησε στο μέσον του παραδείσου, πώς η γυναίκα είναι δέντρο; Πώς, αφού είδε ότι το δέντρο ήταν ωραίο και «καλόν εις βρώσιν» πήρε από τον καρπό του κι έφαγε; Πώς ο Αδάμ πήρε απ' αυτήν κι έφαγε; Εκεί στον παράδεισο «εξανέτειλεν ο Θεός... παν ξύλον ωραίον εις όρασιν και καλόν εις βρώσιν» (Γεν. β', 9). Τί λες; Γυναίκα ήσαν κι αυτά; Αλλά δεν θα ανεχθώ, πίστεψέ με, ν' αναφέρω στην τύχη πολλά τέτοια πράγματα, διότι η γυναίκα ήταν γυναίκα πλασμένη από την πλευρά του Αδάμ και το δέντρο ήταν μια συκιά στο μέσο του παραδείσου, όπως φανερώνει συνεσκιασμένα η Γραφή (Γεν.γ',7). Κι εμείς αναγκαστήκαμε να τα πούμε αυτά για το δέντρο αυτό γι' αυτούς που έχουν αλλόκοτες και ανάρμοστες αντιλήψεις για το θέμα, οι οποίοι βλασφημούν τον Κύριο, ότι δήθεν έπλασε τον Αδάμ εμπαθή και για ποιό λόγο, αφού περιέπεσε σε πάθος, τον καταδικάζει σε θάνατο; Διότι είναι φανερό ότι, ενώ ήσαν απαθείς και λόγω της πολλής τους απλότητας, αφού απατήθηκαν από την πονηρή συμβουλή, γυμνώθηκαν και, κλονιζόμενοι από υπερβολικό φόβο, κρύβονται στα φυλλώματα του δέντρου από το οποίο έφαγαν, αναμένοντας ίσως κάποια βοήθεια απ' αυτό.

Έπειτα αισθάνονται ότι φτάνει στον παράδεισο ο Θεός αναζητώντας τους κι ακούουν το θόρυβο των ποδιών του Θεού, από τον οποίον προέρχεται και φωνή που κράζει με φιλανθρωπία: «Αδάμ πού ει», (Γεν. γ', 9). Δηλαδή κοίταξε πού βρίσκεσαι και από ποιό ύψος σε ποιό βάραθρο γκρεμίστηκες. Διότι εγώ είδα και βλέπω πού κρύβεσαι κι έχω έλθει σε σένα κράζοντας κατά τρόπο απεριγράπτο: «Αδάμ πού ει»; Κι αυτός λέγει: «Της φωνής σου ήκουσα περιπατούντος εν τω παραδείσω και εφοβήθην, ότι γυμνός ειμί και εκρύβην» (Γεν. γ',10). Και λέγει ο Θεός σ' αυτόν: « Τις ανήγγειλέ σοι ότι γυμνός ει, ει μη από του ξύλου, ου εντειλάμην σοι τούτου μόνου μη φαγείν, απ' αυτού έφαγες»; (Γεν. γ',11). Διότι, λέγει ο Θεός, σου δώρισα όλη την τρυφή του παραδείσου για να την απολαύσεις και σε εμπόδισα από την απόλαυση ενός δέντρου για να γνωρίσεις ότι βασιλεύεσαι από μένα τον πλάστη σου, ακόμα κι αν κυριεύεις ολόκληρη τη γη και κοίταξε πως ούτε αυτού του δέντρου δεν του φείσθηκες. Και ο Αδάμ ομολογεί από τη μια ότι έφαγε και κατηγορεί από την άλλη τη γυναίκα που του έφερε τον καρπό. Κι έτσι, ο μεν Αδάμ κατηγορούσε τη γυναίκα και η γυναίκα πάλι το φίδι, κατηγορώντας ο ένας τον άλλο. Και ο κριτής επιβάλλει καταλλήλως τις ποινές αρχίζοντας από το φίδι τον πρωταίτιο του κακού και λέγει: «ότι εποίησας τούτο, επικατάρατος ει από πάντων των κτηνών και από πάντων των θηρίων των επί της γης· επί τω στήθει σου και τη κοιλία πορεύση και γην φαγή πάσας τας ημέρας της ζωής σου· και έχθραν θήσω ανά μέσον σου και ανά μέσον της γυναικός και ανά μέσον του σπέρματός σου και ανά μέσον του σπέρματος αυτής· αυτός σου τηρήσει κεφαλήν και συ τηρήσεις αυτού πτέρναν» (Γεν. γ', 14-15). Να, αυτός που ήταν ο πιο φρόνιμος από όλα τα θηρία γίνεται ο πιο επικατάρατος απ' όλα επειδή υπήρξε συνεργάτης στην αμαρτία και καταδικάζεται να έρπει με το στήθος και την κοιλία και να μη σηκώνει κεφάλι αλλά «πτέρναν τηρείν» (Γεν. γ', 15) επειδή γνέφει προς τα κάτω και να παρατείνει διαρκώς την έχθρα επειδή συνήργησε σε εχθρικές ενέργειες.

(συνεχίζεται)